

JALOERSCH

door R. c MARTIN

Sedert Reginald Lewin met de mooie Mabel Ascot was getrouwd, voelde hij zich ongelukkig, en zulks kon ook bezwaarlijk anders. Ik wil daarmee niet zeggen, dat iedere man, die met een mooi meisje huwt, beslist ongelukkig moet zijn; maar wel, dat een man, die een jaloerschen aard heeft, beter de levensreis kan aanvaarden met een dier meisjes, waarvan haar vriendinnen zeggen: „Och, ze heeft toch wel een vriendelijk karakter.”

En Reginald Lewin was ontegenzeglijk jaloersch. In zijn hart betreurde hij de tijden, toen een man zijn vrouw desnoods altijd binnenshuis kon houden. Hij kon eenvoudig niet verdragen, dat een andere man naar zijn vrouw keek. Hij had haar toegestaan lid van een tennisclub te worden, op voorwaarde dat zij nooit in de avonduren zou spelen. Alleen 's middags, wanneer de mannelijke jongelui hun bezigheden in de city hadden, kon zij het tennisveld bezoeken. Mabel zelf, na vele vruchteloze pogingen om haar man te veranderen, berustte tenslotte in het onvermijdelijke.

Zekeren morgen zag Mabel op van haar brieven — hij had haar moeten toestaan zelf haar brieven te openen, op voorwaarde dat hij die later ook las — en zei: „Kate Saunders schrijft me, dat zij al haar oude vriendinnen heeft uitgenodigd voor een tuinpartij, die zij Woensdagmiddag geeft. Zij vraagt of ik ook kom en den nacht overblijf. Wil je 'n middagtrein naar Barnet voor mij opzoeken, Reg? Ik zal haar schrijven, dan komt ze me afhalen.”

„Dat is erg jammer,” zei Reginald, „ik kan me van kantoor niet vrijmaken vóór vijf uur.”

„Maar Reggie, 't is een damespartijtje. Er zijn geen heeren, dus jij bent niet gevraagd. Vind je 't erg om Woensdag alleen te dineeren?”

„Laat me dien brief eens zien.”

„Deze nu maar niet, Reggie. Kate schrijft een en ander strikt privé, weet je.”

Mabel dacht aan een passage uit den brief: „Breng alsjeblieft je man niet mee, Mabel. Reggie is een beste man, maar zoo onmogelijk jaloersch. En als ik hem vraag, moet ik de andere heeren ook vragen. De eenige man, waar Reggie jaloersch op zou kunnen zijn is mijn vader, en hij is zeventig, ofschoon nog gevaarlijk aantrekkelijk.”

Reginald drong niet verder aan den brief te zien, maar staarde naar de boterham op zijn bord, of het 'n gevaarlijke mededinger was.

„Zoek je dan 'n trein voor me op, Reggie?”

„Natuurlijk,” antwoordde Reginald iets te kort.

Woensdagmorgen was Mabel in een buitengewoon goed humeur, en Reginald beschouwde dat als een zeer verdacht teeken. Was zij onrustig geweest dan zou hij dit verklaard hebben als de uiting van een ongerust geweten, en het ook verdacht gevonden hebben.

„Dus je gaat dan met den trein van drie uur, dien ik voor je opgezocht heb? En

denk er om dat je derde klasse reist.”

„Derde? Waarom?”

„Omdat de derde klasse meestal goed bezet is, en ik houd er niet van, dat dames reizen in vrijwel leeg eerste of tweede klas coupé's.”

Mabel leek het verstandiger maar niets te zeggen. Maar Reggie vatte dat ook als een protest op.

„Je moest blij zijn als je man zoo om je welzijn denkt,” mompde hij, „maar je respecteert het niet.”

Den geheelen morgen op kantoor moest Reginald aan de opgewektheid van zijn vrouw denken. Dat was beslist verdacht. Als zij hem 's avonds kwam afhalen, was zij nooit zoo opgewekt, meende hij. En de beschouwing, die zijn compagnon toevallig dien morgen over de moderne vrouwen ten beste gaf, verbeterde zijn stemming niet. Een typiste had bericht van verhindering wegens ziekte gezonden, en de compagnon zei: „De vrouwen zijn gedemoraliseerd sedert den oorlog. Zenden bericht dat zij griep hebben. Natuurlijk een uitstapje met een of anderen jongeman. Wanneer ik denk aan de ontaarding en immoraliteit der tegenwoordige vrouwen, vrees ik voor de toekomst van dit land.”

Naarmate de morgen verliep, werd Reginald Lewin opgewondener, en tegen twaalf uur kon hij het niet meer houden. Hij gebruikte zijn lunch en zocht toen zijn compagnon op, om te zeggen dat hij dien middag niet op kantoor kwam. Daarna liep hij de

straat op en bedacht, hoe hij het probleem kon oplossen, zijn vrouw te volgen zonder dat deze het bemerkte. Want zag zij hem aan het station, dan zou zij begrijpen dat hij jaloersch was, en een jaloersch echtgenoot kan nu eenmaal niet verdragen voor jaloersch aanzien te worden. Toen vlamde in Reginald's scherpzinnig brein plotseling een idee op: hij zou zich vermommen om aldus ongemerkt zijn

vrouw de heele reis te kunnen volgen. Onmiddellijk begaf hij zich naar een winkel van theaterbenodigdheden en consulteerde den winkelier over een geschikte vermomming.

„Moet plotseling wat particulier detective-werk doen,” verklaarde hij gewichtig.

„'t Is lastig, meneer,” zei de verhuurder, „wij prepareren hoofdzakelijk voor het tooneel, en schmink verraaft zich teveel in daglicht. U heeft nogal scherpe trekken. Ik zou adviseeren een baard met bakkebaardjes, een bril, en in het gezicht kunnen we dan hier en daar wel een trek bijmaken. 't Zal u het voorkomen van een oud mannetje geven. Misschien juist geschikt voor uw doel!”

Reginald inspecteerde zichzelf in den spiegel toen hij klaar was, en verklaarde het geheel bevredigend.

„Maar, meneer,” zei de winkelier, „Uw kleeren zijn niet geschikt. Veel te nieuw. Ik heb hier nog een jas en vest voor u; een beetje versleten; juist geschikt. Uw broek kunt u wel aanhouden.”

Hij was nu precies een bejaard werkmans, en beslist niet te herkennen.

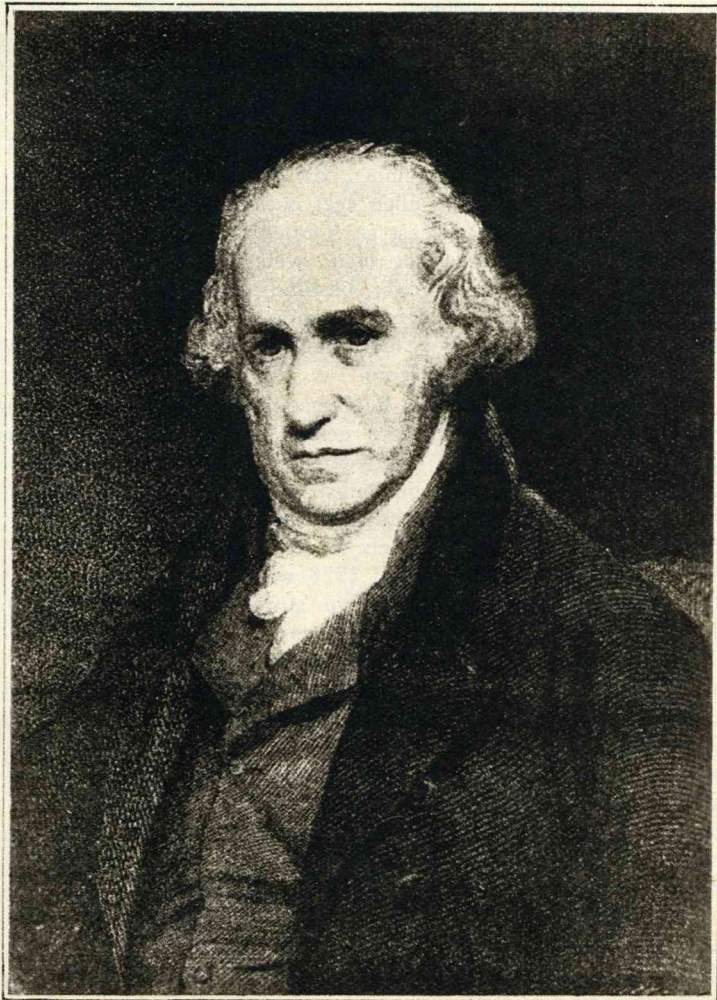
„Hoe laat sluit u?” vroeg hij.

„Zes uur, meneer.”

„Om vijf uur ben ik terug. Bewaar zoo lang mijn jas en vest.”

Hij betaalde en verbaasde iedereen op straat door den flinken draf, dien hij er, ondanks zijn grootvaderlijk voorkomen, in zette. Aan het station kocht hij een kaartje en wachtte ongeduldig op zijn vrouw. De trein stond gereed; menigeen keek meer dan verwonderd naar het aal-vlugge oude kereltje.

Op het laatste oogenblik stoof zijn vrouw het perron op en stapte in een derde klas coupé. Reginald was onmiddellijk achter haar en stapte in hetzelfde compartiment. Het bleek stampvol te zijn.



JAMES WATT. Op 25 Augustus was het 110 jaar geleden, dat James Watt, die beroemd werd door zijn uitvindingen en verbetering van de stoommachine, stierf.